(క్రిందటి సంచికనుంచి కొనసాగింపు)

14

మాధవరావు చర్యల్ని ఆసరా చేసుకుని మనం అతన్ని దుర్మార్గుడనుకోవసిన పనిలేదు. బ్రతకడానికి కొన్ని సుళువులు ఆయన ఏర్పరచుకున్నాడు. ఆ సుళువుల్ని ఆధారం చేసుకుని అతను ప్రయాణం చేస్తున్నాడు. పాము సూటిగా ప్రేకుతుంది. జెర్రి మెలికలు తిరుగుతుంది. రెండూ ముందుకు పోవడానికి చేసే ప్రయత్నాలే. ఆ మాటకి వస్తే, దుర్మార్గుడు కూతురికి పాలుపోసి పెంచుతాడు కాని విషం పోసి పెంచడు.

గోపాలం సంబంధం తన కూతురికి దాదాపు ఖాయం అయినట్టే భావించి మాధవరావు ఒకరిద్దరికి లోపాయికారిగా చెప్పాడు కూడాను. కాని అది పుసిగిపోయి, అతనికీ సీతకీ మధ్య ఉన్న వ్యవహారం తను ఊహించిన దానికంటే ఘోరమైనదని గ్రహించి గోపాలం జారుకున్నాక, తన సంబంధం విషయం బయటికి రాకుండా వెంటనే కట్టుదిట్టాలు చేసుకుని జాగ్రత్తపడ్డాడు. ముందు చెప్పిన ఒకరిద్దర్ని కూడా "ఆc! ఈ గోపాలం కాదు, గోపాలం అంటే ఇతనొక్కడేనా? సవాలక్షమంది ఉన్నారు. అయినా ఇటువంటి లుచ్చాకి నా కూతుర్ని ఎలా చేస్తాననుకున్నారు?" అని బుకాయించాడు.

ఈ సందర్భంలో అతనికి తటస్థపడ్డ సంబంధమే రాంబాబుది. రాంబాబుది బ్రతికిచెడ్డ కుటుంబం. వాళ్ళ పూర్వులెప్పుడో జాగీర్దార్లు. వాళ్ళ ముత్తాత స్త్రీలోలుడై, చాలా డబ్బు తగలేస్తే, వాళ్ళ తాత మిగతా ఆస్తి అమ్మి పట్టణానికి వచ్చి త్రాగుడు మరిగాడు. తండ్రి మిగతా ఆస్తితో లాభసాటి వ్యాపారం ఏం చెయ్యాలా అని ఆలోచించి, ఆలోచించి రాజకీయ నాయకుడయ్యాడు. తర్వాత ఎమ్మెల్యే అయి ఓ రాత్రి బాగా తాగి జీపు కాలువకి గుద్దుకోగా మరణించాడు. రాజకీయ నాయకుడు కనక వీరస్వర్గం అలంకరించాడన్నారు. ఆయన చాలా ఆస్తి గడించాడే కాని, అదంతా ఆయన ఉన్న రోజుల్లో ఖర్చుపెట్టేశాడు. అతను చనిపోయేటప్పటికి రాంబాబు చదువింకా పూర్తికాలేదు. అయినా తండ్రిపోయాక ఉద్యోగంలో చేరక తప్పింది కాదు. చచ్చిపోయిన ఎమ్మెల్యే కొడుకు కనక అంత సుళువుగా ఉద్యోగం దొరకలేదు. చివరికి ఇంజను డ్రైవరుగా చేరాడు. అదీ స్థూలంగా అతని కథ. రాంబాబుకి త్వరగా పరిగెత్తేదేదయినా చాలా ఇష్టం. పైగా అతని కల నిజమైనంత సంతోషించాడు. తన తండ్రి నిజంగా బ్రతికుండి చదువు చెప్పిస్తే తన గది ఏమయేదోనని అప్పుడప్పుడనుకునేవాడు. ఇలా ఓ రాత్రి ప్రయాణంలో అనుకుంటుండగా రాక్షసి బొగ్గు పేలి ముఖం కాలింది. అసలే నల్లగా ఉన్న ముఖం మరింత నల్లనయి అందవికారంగా తయారైంది. ఇంజను డ్రైవరు అందంగా ఉండవలసిన అవసరం లేదు కనుక. రైళ్ళలో తిరగడం తప్పనిసరయినప్పుడు ఇంటిదగ్గర తల్లికి తోడులేకపోవడం గురించి చాలా బాధపడేవాడు. ఈ సందర్భంలోనే తెలిసిన వాళ్ళు 'పెళ్ళి చేసుకోవడం మంచి'దని సూచించారు. రాంబాబుకి ఓ చిన్న రైల్వే ఫిలాసఫీ ఉంది.

ఈ జీవితం పరుగు రైలు ప్రయాణంలాంటిది. ఎలాంటి వాడికైనా మంచికానీ, చెడుకానీ అందగాడు కానీ, కురూపి కానీ ఇందులో చోటుంటుంది. వాళ్ళందరూ చేరేది ఒక్క గమ్యానికే. ఆ మాత్రానికే ఈ ప్రయాణంలో ఏ పెట్టె ఎక్కితేనేం? ఎవరితో ఎక్కితేనేం? అందుకని అందం, గిందం పట్టింపు లేకుండా జబర్దస్తీగా ఉండి తల్లికి, తనకీ సేవచేసే ఇల్లాలిని వెదకడం ప్రారంభించాడు. ఈ వెదుకులాటలోనే మాధవరావు అతనికి తగిలాడు. రాంబాబుకి శాంత అన్నివిధాల నచ్చింది. కాని, కాలు కుంటికావడం, మరీ సన్నంగా ఉండడం వల్ల తను అనుకున్నట్టూ పనీపాటా చెయ్యలేదేమోనని భయపడ్డాడు. ఆ భయమేదో మాధవరావు ముఖం మీదే చెప్పేశాడు కూడాను. మాధవరావు మొదట నిరుత్సాహపడిపోయిన మాట నిజమే కాని, ఇక్కడ అతను హృదయ వైశాల్యాన్ని ప్రకటించాడు. ఒడ్డూ, పొడుగూ కాస్త బలంగా ఉండే మనిషి కావాలంటే సీతని చేసుకోమని సలహా చెప్పాడు. అది అతని ఔదార్యానికే చిహ్నం. తీరా పెళ్ళయాక సీత వెనుక గల కథంతా చెప్పి రాంబాబు నడుం మీద దెబ్బకొట్టడం మాధవరావు ఉద్దేశమని అనుకుంటే ఏమీ చెప్పలేం.

ఇంజను డ్రైవరయితే మాత్రమేం? చాలా డబ్బొస్తుంది. పనికి తోడు కావాలసినంత విశ్రాంతి కూడా ఉంటుంది. ఎక్కడికి వెళ్ళాలన్నా పాసులు, ముఖం మీద మాత్రం మచ్చ ఉంది కాని, మనిషి బాగున్నాడు. పైగా కింద తరం వాళ్ళు జమీందార్లాయే. జమీందార్ల సంబంధం వెదికినా దొరుకుతుందా ఈ రోజుల్లో? అని గంటసేపు బోధపరిచింది వర్ధనమ్మ సీతకి. సీత వింటూ కూర్చుంది. ఏమీ మాట్లాడలేదు. అంతా విన్నాక కూడా ఏమీ అనలేదు. కుళ్ళిపోయిన కూరగాయలని చవక ధరకైనా చెల్లగొడితే చాలుననే తాపత్రయం వాళ్ళ ప్రయత్నాల్లో కనిపించి ఏమీ సమాధానం చెప్పలేదు. ఒక్కసారి పోటీలో వీగిపోయిన వాడికి ఏ సౌకర్యాలూ కోరే హక్కు ఉండదు.

సంబంధానికి మధ్యవర్తిత్వమంతా మాధవరావు స్వయంగా నడిపాడు. గోవిందరావు కూడా ఏమీ ఎదురు చెప్పలేదు. అతని మనస్సులో ఏముందో ఎవరికీ అర్థంకాలేదు గానీ దేనికీ అతను అభ్యంతరం పలకలేదు.

అయితే సీతకి ఇంజన్ డ్రైవర్ భార్య అయ్యే అదృష్టం లేదు. ఎంచేతనంటే సీత జీవిత కథ ఎలాగో రాంబాబు చెవుల వరకూ ప్రాకింది. ఈ కథ చెప్పినవాళ్ళు చెప్పిన తీరు అతనికి నచ్చలేదు. "మాకు తెలిసింది ఇదొక్కటే కథ. ఇంకా తెలియనివి ఎన్ని ఉన్నాయో అయినా ఇదంతా అడిగారు కనుక చెప్పాం" అన్నారు. ఎమ్మెల్యే కొడుకయినా, తనకి నచ్చిన ఇంజను డ్రైవర్ పదవికి కుదురుకున్నట్టే, తనకి ఇష్టమైన భర్తని ఎన్నుకునే ప్రయత్నాన్ని సీత చేసిందని అతను సరిపెట్టుకోలేకపోయాడు. అందుకు కారణం తన ప్రయత్నం విజయవంతమై తను డ్రైవరయ్యాడు. ఆమె కోరుకున్న వ్యక్తికి భార్య కాలేకపోయింది.

చివరిక్షణంలో తనకిష్టంలేదని ఇతడూ వ్రాశాడని తెలిశాక వర్ధనమ్మ గుండె జారిపోయింది. ఆ రోజు ఇంట్లో ఎవరో చచ్చిపోయినట్టు రాగాలు తీస్తూ ఒక రాత్రి, ఒక పగలూ ఏడ్చింది. ఆ నిస్పృహతో సీతని తిట్టి శాపనార్థాలు పెట్టింది. "ఇంత దుఃఖం మాకు తెచ్చి పెట్టేకంటే నువ్వు చచ్చినా బాగుండేది" అంది బాధతో.

"అవునమ్మా చచ్చిపోతే బాగుండేది" అనుకుంది సీత. కానీ చచ్చిపోయే ధైర్యం లేదు ఆమెకి. ఆ రాత్రి మళ్ళీ కూతుర్ని దగ్గరికి తీసుకుని అంతలేసి మాటలన్నందుకు మరో రాగం పెట్టింది వర్ధనమ్మ.

గోవిందరావుకిదంతా తెలుసు. కానీ ఏమీ మాట్లాడలేదు. పెళ్ళి కుదిరినప్పుడు ఎంత నిర్లిప్తంగా ఉన్నాడో, అది పోయినప్పుడూ అంత చెక్కుచెదరకుండానే ఉన్నాడు.

అందర్లోకి ఎక్కువ లుబలుబలాడిపోయాడు మాధవరావు. ఒకరోజంతా బాధపడి చివరికి తనూ ఆ ఇంటి గడప మీద కూర్చుని తను వాళ్ళకి చేయాలనుకున్న ఒక్క సహాయం ఇలా జారిపోయిందనీ, అయినా విచారించవద్దనీ, తన బొందిలో ప్రాణం ఉండగా సీతకి సంబంధం చూసే బాధ్యత తనదేననీ శపథం పట్టి వెళ్ళిపోయాడు.

ఈ ఏడుపులూ, పెడబొబ్బల వెనుక మూగగా నలిగిపోయిన వ్యక్తి సీత. ప్రతీ వ్యక్తీ పెళ్ళివల్ల తమకు దక్కే ప్రశాంతతనీ, బాధ్యత వదిలించుకోవడాన్నీ ఊహించుకుంటూ, పెళ్ళి చేసుకోవలసిన తన అభిప్రాయాన్నే మరచిపోయారు. అందుకూ బాధనిపించలేదు సీతకి. ఈసారయినా వాళ్ళు తమ ప్రయత్నాన్ని సఫలం చేసుకుంటున్నారని భావించింది. ఆకలిగొన్నవాడు మంచి ఆహారం తినాలనుకుంటే కష్టంకాని, అవసరమైతే గడ్డి కూడా చాలునని భావిస్తే బాధేలేదు. కాని ఆ ఇంజను డ్రైవరు కూడా తనని పెళ్ళి చేసుకోవడానికి తిరస్కరించాడని తెలియడంతో సీతకి అహం దెబ్బతింది. తన అభిరుచిని తను ప్రదర్శించుకోబోవడం ఈ జీవితంలో తనని అంత పనికిమాలినదానిగా చేసిందా? ఆలోచించిన కొద్దీ దుఃఖం వచ్చింది. దాన్ని ఇంతవరకూ ఎవరూ పంచుకోలేదు సరికదా, తనివితీరా ఏడ్చే అవకాశమూ ఇవ్వలేదు. ఇంట్లో అంతా నిద్రపోయాక వాకిట్లో మంచం మీద కూర్చుని భోరున ఏడ్చింది. ఆ సమయంలో ఎవరైనా భుజం తట్టి ఓదారిస్తే బావుణ్ననిపించింది. అది ఎవరితోనైనా చెప్పుకోవలసిన బాధ. కానీ తనకి దయనీ, అభిమానాన్ని పంచగల వాళ్ళంతా తనవల్ల బాధపడుతున్నారు. హఠాత్తుగా అర్థం చేసుకుని సానుభూతిని చూపగలిగేవాడు నాగరాజు ఒక్కడే అతనక్కడ ఉంటే ఎంత బావుణ్ణు అనుకుంటూ ఆశగా ఎదురింటివేపు చూసింది.

కాలు ముందుకు సాగలేదు.

ఎదురుగ్గా వెలుగు కనిపిస్తున్నా చేరలేక అక్కడే నిలబడిపోయింది సీత.

దూరాన గదిలో దీపం ఆరిపోవడం ఆమెకి కనిపిస్తూనే ఉంది. అప్పుడిక ఆమె మనస్సుకి చీకటి ఆకాశం అద్దం పట్టింది.

15

మర్నాడు ఓ బుట్టలో ఆపిల్ పళ్ళు పట్టుకొచ్చాడు నాగరాజు. అప్పటికి గోవిందరావు ఆఫీసుకి వెళ్ళిపోయాడు. వర్ధనమ్మ దేవాలయానికి వెళ్ళింది. సీత తలంటి స్నానం చేసి జుత్తు ఆరబోసుకొంటోంది. నాగరాజుని చూడగానే ఆమెకి కలిగిన భావం కోపం. కష్టంలో ఉన్న ఆప్తుణ్ణి వదిలేసి దూరంగా పారిపోయిన వ్యక్తిమీద కలిగిన ఉదాసీనతలాంటిది కలిగింది.

"మమ్మల్ని వదిలేసి ఎక్కడికి పోయారు. చాలా దుర్మార్గులు మీరు" అంది. నిన్న రాత్రంతా దుఃఖం లేదు కాని, ఆ ఛాయలు మాత్రం మాటలు వింటూంటే కళ్ళలో మెరిశాయి. వర్షం వెలిసిన తర్వాత నిశ్శబ్దంలాంటిది ఆమె మనస్సుని ఆవరించుకొందిప్పుడు.

"ఏం? ఏం జరిగిందిప్పుడు?" అన్నాడు నాగరాజు. "కొంచెం పని ఉండి ఢిల్లీ వెళ్ళాల్సి వచ్చింది. అక్కణ్ణుంచి పుణ్యక్షేత్రాలు చూస్తానంటూ అమ్మ కూడా వచ్చింది. తీర్థయాత్రలు చేసుకు వచ్చేసరికి ఇన్నాళ్ళు పట్టింది."

"మీ అమ్మగారు ఇక్కడికి వచ్చారా మీతో?"

"ఆవిడని ఇంటి దగ్గర వదిలి వచ్చాను."

పళ్ళబుట్ట అక్కడే ఉంచి పెట్టెమీద చతికిలబడ్డాడు. అతని సాన్నిధ్యంలో క్రమంగా ఆమెకేదో బలం వస్తున్నట్టుంది.

"మీకు చెప్పాలనుకున్నాను. కానీ వ్యవధి చాలలేదు. నేను వెళ్ళాక ఏమైనా జరిగిందా? మీరు మునుపటిలాగా లేరు."

"ఎలా ఉన్నాను?"

"వారం రోజులుగా నిద్రాహారాలు లేనట్టున్నారు."

నవ్వింది. "ఆలోచనలకి అంత బలం ఉందన్నమాట."

"ఎందుకు ఆలోచించడం?"

"ఆలోచించకపోవడం ఎలా? అవి నన్ను వదలడం లేదు. ఆలోచనలు రాని స్థితి ప్రయత్నించి సాధించగలమంటారా?" తేలికగానే అడిగింది.

తేలికగానే సమాధానం చెప్పాలనుకున్నాడు. "నాకు తెలిసి పూర్తిగా నీటిలో మునిగిపోతున్నవాడు ఏమీ ఆలోచించలేడనుకుంటాను. తొందరగా కారులో ప్రయాణం చేస్తున్నప్పుడు వేగం మీద దృష్టి ఉంటుంది కాని, ఆలోచనలమీద ఉండదు."

ఆశ్చర్యంగా అతని ముఖ చూసింది. "అయితే చీర మార్చుకుని వస్తాను. ఇవాళంతా మీ కారులో నన్ను తిప్పండి.."

"కాని ఆఫీసు పని.."

"అది రేపు చూసుకుందురుగాని, ఉండండి, ఒక్క క్షణంలో వస్తాను" అని మాయమైంది. ఏవో ఆలోచనలనుంచి తప్పించుకుపోవాలనే ప్రయత్నాన్ని గ్రహించి ఇంకేమీ మాట్లాడలేదు.

పల్చటి నీలిరంగు చీర కట్టుకుని వచ్చింది. నీలిరంగు మధ్య నల్లటి ముఖం, సాయంకాలపు ఆకాశం మీద నిలిచిన మబ్బుతునకలాగ ఉంది. ఉరిశిక్షననుభవించడానికిపోతున్న వాడి చివరి కోరిక తీరేటప్పటి తృప్తిలాంటిది ఆమె ముఖం మీద కనిపించింది. ఆమెని చూసి జాలేసింది నాగరాజుకి.

"ఎక్కడికి వెళ్దాం" అన్నాడు కారులో కూర్చున్నాక.

"ఎక్కడికో తెలీదు. సాయంకాలం దాకా ఇంటికి వెళ్ళను. వీలయినంతవరకూ ఆ కారు ఆగకుండా వెళ్ళాలి."

నవ్వొచ్చిందతనికి. "మీరు ఇంట్లోంచి పారిపోయారని గాభరా పడతారు."

నవ్వింది. "అలా జరిగితే సంతోషించి, మరిచిపోయే స్థితిలో ఉన్నారు అంతాను. మరేం ఫరవాలేదు పదండి."

ఒక గమ్యం లేకుండా బయలుదేరారు. చాలాసేపు నిశ్శబ్దంగానే ప్రయాణం సాగింది. కారు వేగానికి ఆలోచనలు తెగిపోవడం లేదు. పైగా కూడుకుంటున్నాయి.

"నాకు చెప్పకుండా కుటుంబయ్యకి వెయ్యిరూపాయలు ఎందుకిచ్చారు?" హఠాత్తుగా అడిగింది.

"మీరు చెప్పారనే ఇచ్చాను. నూతిలో దూకిన తర్వాత శవాన్ని చూడడం ఎక్కువ బాధనిపించదు కానీ, దూకబోతున్న వాడిని ఆపలేకపోవడం బాధగా ఉంటుంది. ఇంతకీ అప్పటికి నా దగ్గర డబ్బు ఉంది."

"అతను ఇవ్వలేకపోతే?"

"మీరు అబద్ధమనుకోండి, నిజమనుకోండి. ఎవరికైనా ఏదయినా ఇచ్చేముందు ఆలోచనల చట్రంలో ఆ సహాయాన్ని బిగించను. అందరికీ అప్పులు ఇవ్వడం నాపని కాదు. కానీ ఇచ్చిన తర్వాత దాని గురించి ఎక్కువ ఆలోచించను."

ఆశ్చర్యంగా అతని ముఖం చూసింది. వెనుక సీటులో కూర్చున్నదల్లా కాస్త ముందుకి వంగి "ఆ విద్య నాకూ నేర్పండి బాబూ. నేను నష్టపోయాననే అనే బాధ నన్ను పీల్చేస్తోంది."

నాగరాజు నవ్వాడు. "నేను మీకు నేర్పాలా? భలే మిమ్మల్ని చూసే నేను నేర్చుకున్నది" అన్నాడు. సీత నిర్ఘాంతపోయింది. చాలాసేపు ఆలోచిస్తూ ఉండిపోయింది.

"ఏమిటాలోచిస్తున్నారు" అంటే

"మీకో కథ చెప్తాను" అంటూ రాంబాబు కథ మొదటినుంచి చివరివరకూ చెప్పింది. చెప్తూంటే జరిగినప్పటి దుఃఖం రాలేదు. "చూశారా? ఆఖరికి ఇంజను డ్రైవరు కూడా నన్ను అక్కరలేదన్నాడు" అని పకపక నవ్వింది. ఆ బాధని, నవ్వేసి మరిచిపోదామనే ప్రయత్నం. కానీ ఆ నవ్వు వెనుక త్రోసుకువచ్చే కించ గమనించాడు నాగరాజు.

"ఏం మాట్లాడరేం?" అంది అతను ఎంతకీ సమాధానం చెప్పకపోయేసరికి.

"స్నేహితుడిగా నేనో సలహా చెప్తాను వింటారా?"

"చెప్పండి"

"మీరు త్వరగా పెళ్ళి చేసుకోవడం మంచిది"

మొదటిసారిగా సీత వొళ్ళు మండిపోయింది.

"ఎవరిని? మిమ్మల్నా?" అని అడిగింది. దిమ్మెరపోయాడు నాగరాజు.

"పెళ్ళి ఎవరిని చేసుకోవాలన్న ఆలోచన ఒక్కటే మిగిలింది. అదీ నాకోసం కాదు. మా అమ్మా నాన్న కోసం. ఎవరికైనా కష్టపడి పనిచేసే పనిమనిషి కావలసినా వెళ్ళిపోవాలని ఉంది. అప్పుడైనా వాళ్ళ మనస్తాపం తగ్గుతుంది. నిస్పృహకన్నా ఆత్మహత్య మరొకటి లేదనుకుంటాను" ఇప్పుడిక కళ్ళనీళ్ళు ఆగలేదు సీతకి. ధారాపాతంగా కళ్ళవెంట నీళ్ళొచ్చాయి. ఎదురుగా కనిపించే అద్దంలో. ఆమె నీటిని వర్షించే తొలకరి మబ్బులాగా కనిపించింది నాగరాజుకి. కారు ఆపేశాడు.

"ఆగిపోయారేం?" అంది ఆమె ఆశ్చర్యంగా.

"ఈ కారు వేగం మీ ఆలోచనల్ని జయిస్తుందనుకున్నాను. కానీ మీ ఆలోచనలే ఈ వేగాన్ని జయించాయి. ఇక వెనక్కి పోదామా?" అన్నాడు.

నవ్వుకుంది సీత. "పదండి. గమ్యంలేని మన ప్రయాణంలాగే ఉంది ఈ జీవితం కూడాను" అంది.

ఆమె పరిస్థితి చూసి పుస్తకాలు ఈవిడ ఎందుకు చదువుకుందా అని బాధపడ్డాడు నాగరాజు. ఆలోచించే శక్తి పుస్తకాలు ఇచ్చాయి. దుఃఖాన్ని అందంగా, అద్వితీయంగా పేర్చి చెప్పే శక్తి కూడా అక్కడిదే. విచిత్రంగా తనూ యోచనలోనే పడ్డాడు.

"పెళ్ళితో చాలామంది ఆడవాళ్ళకి సమస్యలు ప్రారంభమవుతాయంటారు. కానీ నాకు పెళ్ళే సమస్య అయింది" అంది ఉన్నట్టుండి.

"మీకిప్పుడొచ్చిన పెద్ద సమస్య చెప్పమంటారా?" మాట మరిపించడానికి అన్నాడు.

"ఊఁ"

"ఆలోచన, దానినుంచి తప్పించుకోవడం, ఎటువంటి కష్టాన్నయినా చిరునవ్వుతో మరచిపోవడం మీరే నాకు నేర్పి, మీరే మరచిపోయారు. దయచేసి కొన్నాళ్ళు దానిగురించి మరచిపోండి. అంతా అదే సర్దుకుంటుంది" అన్నాడు.

కారు మళ్ళీ ఊరులోకి వచ్చింది. "ఇక ఇంటికి పోదామా?" అన్నాడు.

"వద్దు, వద్దు" అంది ఆత్రంగా.

"మరి?"

మీ ఆఫీసు ఎప్పుడూ చూడలేదు. నన్ను తీసుకెళ్ళరూ?"

ఆలోచించాడు. "తీసుకెళ్తాను. కానీ ఇప్పుడు కాదు. నేను సరాసరి ఆఫీసుకు వెళ్ళడంలేదు."

"అయితే నన్ను గార్డెన్‌లో వదిలిపోండి."

ఇంటికి ఇప్పుడే చేరడం ఇష్టంలేదని గ్రహించాడు. మరింకేమీ మాట్లాడకుండా సరాసరి కారుని గార్డెన్‌కి పోనిచ్చాడు.

ఆమె దిగాక తనూ దిగబోతుంటే ఆమె ఆపింది. "అక్కర్లేదు. మీరు వెళ్ళిరండి. నేను వెళ్ళగలను."

ఒంటరిగా ఉండాలనుకుంటుందని అర్థమైంది. "ఇప్పుడు నాలుగైంది. ఇప్పట్నుంచీ ఒక్కరూ ఏం చేస్తారు?"

"ఏమో? ఆ చెట్లన్నీ ఏం చేస్తున్నాయి? వాటి రహస్యమేదయినా తెలుస్తుందేమో చూస్తాను.. బై" అంది.

"మరీ చీకటి పడేవరకూ కూర్చోకండి" అని బయలుదేరాడు.

రాత్రి తొమ్మిది గంటలకి నాగరాజు ఇంటికి వచ్చేసరికి గుమ్మంలో మాధవరావు, గోవిందరావు కూర్చుని ఉన్నారు. అతను కారు ఆపగానే ఇద్దరూ హఠాత్తుగా అతని మీదకి వచ్చిపడ్డారు. వాళ్ళు అడిగిన మొదటి ప్రశ్న "అమ్మాయేదీ?"

నిశ్చేష్టుడయాడు నాగరాజు. "ఇంట్లో లేదా?"

"ఉదయం నీతో తీసుకెళ్ళావుగా? ఇంట్లో ఎలా ఉంటుంది?" మాధవరావు అన్నాడు.

నోటమాట రాలేదు నాగరాజుకి ఉదయం సీత తనతో వచ్చినట్టు వేణు సాక్ష్యం ఉంది. ఇప్పుడామె వెనక్కి తిరిగి రాకపోతే తాను తీసుకెళ్ళిన సాక్ష్యమే మిగులుతుంది. ఆలోచించిన కొద్దీ అతనికి వణుకు పుట్టింది. సీత ఏమై ఉంటుంది? మరో ఆలోచన లేదు అతనికి. ఆ రోజే పదే పదే ఆత్మహత్య గురించి మాట్లాడింది. తనని వంటరిగా వదిలిపెట్టమంది. ఇంటికి వెళ్ళమంటే నవ్వింది. గుండె గొంతులో కదిలి అతనికి దుఃఖం వచ్చింది. మరో మాట లేకుండా కారు వెనక్కి తిప్పాడు.

"ఎక్కడికి పారిపోతున్నావ్?" అని అరిచాడు మాధవరావు అతని జబ్బ పట్టుకుని. అతనిమీద విపరీతమైన అసహ్యం వేసింది నాగరాజుకి. "పారిపోవాలనుకుంటే ఇన్నాళ్ళూ ఆగేవాడిని కాదు మాధవరావుగారూ. కాని ఆ అమ్మాయి ఇవాళ ఆత్మహత్య చేసుకుంటే అది మీలాంటి పెద్ద మనుష్యుల చలవే. ప్రేమించిన వాళ్ళు మనుషుల్ని బ్రతికించుకుంటారుగానీ చంపుకోరండి. చెయ్యి వదలండి" అని విడిపించుకున్నాడు.

అంతవరకూ గోవిందరావుకి ఆ ఆలోచన వచ్చినట్టులేదు. ఆ మాట అనగానే మాధవరావు భుజం మీద తల ఆనించి బావురుమన్నాడు. జాలేసింది నాగరాజుకి.

"బాధపడకండి గోవిందరావుగారూ, ఎక్కడ ఉన్నా సీతని నేను తీసుకొస్తాను. ఆవిడ ఎక్కడ ఉందో నాకు తెలుసుననుకుంటాను."

"నీకు తెలియక ఇంకెవరికి తెలుస్తుంది? నీకే తెలియాలి" అన్నాడు మాధవరావు మళ్ళీ. తన మాటలకి తట్టుకుని కూడా మాట్లాడుతున్నాడంటే మనిషికి లజ్జ, పశ్చాత్తాపం లేదనుకున్నాడు నాగరాజు.

"నన్ను రమ్మంటారా?" అని బలహీనంగా అడిగాడు గోవిందరావు.

ఆలోచించాడు. "మీరు వద్దు. ఎందుకు ఇంటికి రాలేదో నాకూ ఆశ్చర్యంగానే ఉంది. నా మీద నమ్మకం ఉంటే నన్నొక్కడినే వెళ్ళనివ్వండి. తర్వాత మీ ఇష్టం" కారు తలుపు తెరిచాడు.

కళ్ళు తుడుచుకున్నాడు గోవిందరావు. "దానికిప్పుడు మేమంతా శత్రువులమయిపోయాం. దాన్నేమీ అనను. ఎలాగయినా వెతికి ఇంటికి తీసుకురండి" అని కారు తలుపు మూసేశాడు.

ఆలోచనలు తరుముకు రాగా తిన్నగా హుస్సేన్ సాగర్‌కి వచ్చాడు. కట్టమీద ఇంకా రాకపోకలు ముమ్మరంగానే ఉన్నాయి. ఎక్కడయినా జనసమ్మర్దం పోగయారేమోనని వెదికాడు. కాని ఎక్కడా అలికిడి లేదు. చీకటిలో హుస్సేన్ సాగర్ రహస్యాల్ని దాచుకున్న స్త్రీ హృదయంలాగా నిశ్చలంగా ఉంది. ఒక్కసారి నీటిని చూడగానే దానికింద ఎక్కడైనా సీత శరీరం ఉండవచ్చుననే ఆలోచన కలిగింది కళ్ళనీళ్ళు వచ్చాయి. ఒక్క క్షణం. అంతే, ఇక కాలం వృధా చెయ్యలేదు. తిన్నగా గార్డెన్‌కి వచ్చాడు. తలుపులు మూసి, రొట్టె తింటున్నాడు మాలి. పదిసార్లు అరిస్తే బయటికి వచ్చాడు.

"ఏమో సార్, అమ్మాయంటే ఎవరని చెప్పగలం? చాలామంది వచ్చారు. చాలామంది వెళ్ళారు" అన్నాడు నాగరాజు ప్రశ్నకు.

"నువ్వు గేటు వేసేముందు ఎవరైనా వెళ్ళారా?" గుర్తులు చెప్పాడు. గుర్తుపట్టాడు మాలి. "గుర్తుంది సార్. ఒక్కరే వెళ్ళారు. నేను జ్ఞాపకం చేసేవరకూ కూచునే ఉన్నారు. మాకు టీకి డబ్బులు కూడా ఇచ్చి వెళ్ళారు" వచ్చీరాని తెలుగులో వివరించాడు.

బస్సు స్టాపు దగ్గర వెదికాడు. ఒకే ఒక్క రొట్టె కోసం పోటీ పడుతున్న ముసలి గుడ్డి సాయిబూ, కుంటి కుక్కా కనిపించాయి. చుట్టూ వెదుక్కుంటూ ఇంటివేపు బయలుదేరాడు. సగం దూరం నడిచాక రోడ్డుపక్కనుంచి అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ నడుస్తున్న సీత కనిపించింది. ఆమెను చూడగానే "సీతా" అని అరిచాడు. చుట్టుపక్కల వాళ్ళు తుళ్ళిపడి చూసేటట్టు. సీత కూడా చుట్టూ చూసి నాగరాజు కనిపించేసరికి నివ్వెరపోయింది

"ఏమిటీ ఇప్పుడా ఆఫీసునుంచి ఇంటికెళ్తున్నారు?" అంది నవ్వుతూ.

నాగరాజు నవ్వలేదు. గంభీరంగా "మొదట కారెక్కు" అన్నాడు.

అతని ముఖం చూసి భయపడింది. అంతకు మించి అతని ఏకవచన ప్రయోగానికి ఆశ్చర్యపోయింది. కారులో కూర్చోగానే ఆమె వేపు తిరిగి "ఎందుకిలాంటి పని చేశారు? నా మట్టుకు నాకే మీ రెండు చెంపలూ వాయించాలనిపిస్తోంది" అన్నాడు కోపం తీరక.

స్థాణువయిపోయింది సీత. ఆమెకేం అర్థంకలేదు. "ఏం చేశాను" అంది.

"ఎందుకిలాంటి పని తలపెట్టారు? మీకెన్నోసార్లు చెప్పాను. సాహసం చెయ్యవద్దని"

తెల్లబోయింది సీత. "ఎలాంటి పని తలపెట్టానంటారు?"

"నిజం చెప్పండి, ఆత్మహత్యా ప్రయత్నం చెయ్యలేదా మీరు?"

"నేనా?" ఒక్క క్షణం అతన్ని విచిత్రంగా చూసి పగలబడి నవ్వడం ప్రారంభించింది. "ఆఫీసులో పని ఎక్కువయి ఉంటుంది మీకు. నా గురించి ఆలోచిస్తూ నిద్రపోతే ఏదో పీడకల వచ్చి ఉంటుంది. సరిగ్గా చూడండి. నేను సీతనే. నేనేం ఆత్మహత్య చేసుకోవడం లేదు. చేసుకోబోవడంలేదు. పార్కునుంచి ఇంటికి వెళ్తున్నాను."

ఈసారి ఆశ్చర్యాన్ని తట్టుకోవడం తనవంతయింది. ఒక్కసారి జరిగిందంతా ఆలోచించుకున్నాడు. మాధవరావు, గోవిందరావుల ఆందోళన, తన అనుమానం తప్పిస్తే ఆమె ఇంట్లోంచి పారిపోయి ఉంటుందనీ, ఆత్మహత్య చేసుకుంటుందనీ అనుకోవడానికి ఆస్కారాలు లేవు.

"మరి ఇంతవరకూ ఎక్కడున్నారు?"

"సాయంకాలం నన్నెక్కడ వదిలిపెట్టారో అక్కడే ఉన్నాను. ఏదో ఆలోచిస్తూ కూచున్నాను. మాలి టైమయిందని గుర్తుచేశాడు. బయటికి వచ్చేశాను. బస్సు దొరకలేదు. నడుస్తున్నాను."

ఒక్కసారి సూటిగా ఆమె ముఖం చూసి నవ్వడం ప్రారంభించాడు.

"ఏం, నవ్వుతారేం?"

"అక్కడ మీ నాన్నగారూ, మాధవరావుగారూ మీరు ఎక్కడికో పారిపోయి ఉంటారని అనుకుంటున్నారు."

"ఎక్కడికి పారిపోతాను?"

"ఏమో? అది వాళ్ళ అనుమానం. మీకు పారిపోయే అవసరం అగత్యం ఏమీలేదు కనక నాకు మరో అనుమానం కలిగింది. మీరు ఆత్మహ.." నవ్వేశాడు.

"ఆ మాట వింటూనే మీ నాన్నగారు తట్టుకోలేకపోయారు. ఏడ్చేశారు. హుస్సేన్ సాగర్ ముందు నిలబడితే మీరు గుర్తొచ్చి నాకూ కన్నీళ్ళు తిరిగాయి."

సీత మాట్లాడలేదు.

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నారు?"

"చచ్చిపోవడం ఎంత బాగుంటుందా అని ఆలోచిస్తున్నాను. చచ్చిపోతే ఇంత మంచి సానుభూతి లభిస్తుందన్నమాట."

"ఛీ! ఏమిటా ఆలోచనలు?" నవ్వేసింది అంతలో.

"అంతసేపు మీరు పార్క్‌లో కూర్చోకుండా ఉండాల్సింది."

"మీరు నన్ను వదిలిపోకుండా ఉండాల్సింది."

"మీరే వెళ్ళమన్నారుగా?"

"లేకపోతే ఉండమని అంటానా? మీరూ ఉంటే త్వరగా ఇంటికి చేర్చేవాళ్ళు"

ఆమె మీద కోపం రాలేదు నాగరాజుకి. "అక్కడ మీవాళ్ళు ఓ కారణానికీ, మీరు మరో కారణానికీ నామీదే నింద వేస్తున్నారు. సరే కానివ్వండి. ఏదో ఒకనిందని నిజం చేస్తాను" అన్నాడు.

ఇంటికి వచ్చేసరికి ఇద్దరూ అతి సామాన్యంగా కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు. మధ్యలో నవ్వుకుంటున్నారు. గుమ్మం ముందు కారాపాక, గోవిందరావు ముఖంలో ఆతృత చూశాక మళ్ళీ వారి మనస్తాపం గుర్తుకొచ్చి గంభీరుడయాడు నాగరాజు.

కారు దింపి "ఇదిగో మీ అమ్మాయి. పార్కు నుంచి తిరిగి వస్తూంటే తీసుకొచ్చాను" అని నచ్చచెప్పాడు.

గోవిందరావు సీత భుజాన్ని ఒకచేత్తో పట్టుకుంటూ "నాగరాజుగారూ మీరు మా శ్రేయస్సు కోరిన వాళ్ళని అంతా నమ్మాం. ఒక్కసారి చచ్చిన పాముని మళ్ళీ కర్రతో కొట్టకండి. ఇందాక మాధవరావు చెప్పిన మాటలు నమ్మలేదు. కాని

ఇప్పుడు నమ్మక తప్పడంలేదు. అమ్మాయిని మీరు పెళ్ళిచేసుకోవాలనుకుంటే ఇది కాదు మార్గం" అని, దిగ్భ్రాంతురాలైన సీతను లోపలికి నడిపించుకుపోయాడు.

ఆ తర్వాత చాలాసేపటి వరకూ నాగరాజుకి దిక్కుతోచలేదు.

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

Post your comments